

Joan Canongia, socialisme constitucional

Il·lustració: Maria Picassó.

A la galeria política local hi ha poques trajectòries com la seva. Per això, si no el coneixeu, segur que almenys n'heu sentit a parlar: Joan Canongia Gerona. Neix el 18 de juliol de 1960 en una data gens innòcua per a una família que sobreeixia de política! Al carrer Arbonés, fill d'un pare amb fonaments a la Lliga i una mare, aragonesa, defensora de la legalitat monàrquica de Joan de Borbó. D'entre els oncles, compteu-hi des de liberals autèntics fins a algun militar voluntari a la División Azul. I entre els germans -tres nois i tres noies més- l'exemple el posaven el Carles, al PSC, i el Ton, a Bandera Roja. Ell, el més petit de tots, començà a les Joventuts Socialistes, «aleshores, que encara defensàvem el dret a l'autodeterminació!». No havia estat mai un bon estudiant, però sabia fotre a mil tots els *hermanos*. El seu rècord fou aconseguir que el mateix dia l'expulssessin de totes i cadascuna de les sis hores de classe! Avui el diagnosticarien, però en aquell temps va acabar obtenint el batxillerat, ni que fos a martellades. Després la universitat quedà en un curs d'enginyeria i encara dos més d'econòmiques, mentre el nano es feia gran, amb un caràcter fort i intuïtiu. I és aleshores que farà el pas de militar al PSC-PSOE. Era el 1984, la nit electoral en què Pujol va obtenir majoria absoluta. «Vaig pensar que no es podia deixar Catalunya a mans de la dreta. I doncs, tot i que em va costar molt d'arribar-hi, aquell dia, per bé i per mal, vaig acceptar definitivament el pacte constitucional». A can PSC hi troba en Jordi Marsal, a qui sempre més ha tingut per mestre i mentor, i ben aviat esdevé secretari d'organització, fins a arribar a ser el gran *llauner* de la carretera de Cardona per al partit socialista a la Catalunya Central. A les municipals de 1987 queda a un pas de ser regidor -aquell cop que Cornet s'entrebanca- i el 91 sí que entra al consistori, fent part de l'oposició, de costat a Jordi Valls, per a qui aconsegueix finalment l'alcaldia, el 1995, amb un pacte tripartit. L'itinerari es diversifica: passarà pel Parlament de Catalunya el 99, i també serà diputat provincial. Després, de l'Ajuntament al Govern de la Generalitat, el trobem el 2003 com a Comissionat de Prevenció d'Incendis i Desenvolupament Forestal i, un any més tard, com a Director General d'Emergències, en un capítol fugaç. Però l'home no dona mai fil sense puntada! El mateix 2004 s'incorpora al gabinet tècnic de la Delegación del Gobierno a Catalunya, on tastarà el poder de l'Estat i des d'on arribarà, de 2008 i fins al 2016, a fer de *diputado en Cortes*. «El poder d'Espanya és brutal -us etziba a mitja conversa- i no em crec que els líders catalans ho

ignoressin». Decebut per l'evolució del *processime* i fins i tot d'algunes decisions del PSC, «el 155 ja s'havia d'haver reclamat el 6 de setembre de 2017!», recupera la condició de militant de base. I tanmateix, després d'una experiència a l'empresa privada i també un temps de malaltia, a 61 anys ha retornat a la Diputació com a assessor del seu grup, i fins s'ha posat a escriure a *Regió7*. Deu ser que qui ho té del néixer no ho deixa. I és que, llevat d'estiuejar a Vacarisses, en Joan Canongia fa trenta anys que viu literalment davant la seu del partit. I encara que sovint remugui i busqui brega, és més viu que una mostela. La seva conversa és un oceà d'anècdotes i asseveracions rotundes, que us amolla enmig de pauses solemnes, com volent dir «tu ja m'entens». Aleshores somriu, us acluca un ull i fa petar la llengua: mai no sabreu si és que s'ho creu del tot o, fet i fet, també se'n fot una mica.